

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν τόσῃν εὐμένειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ἔκρινε τὴν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «*περὶ τὴν Οἰκουμενικὴν*» πενιχρὰν συγγραφὴν μου. Ἄλλ' εἶμαι ὡσαύτως ἠναγκασμένος νὰ δώσω ἀπάντησιν ἐπὶ σημείων τινῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων φαίνεται διαφωνῶν ὁ Σεβασμιώτατος κριτῆς πρὸς τὰς ἐν τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ ὑποστηριζόμενας γνώμας καὶ νὰ ἐξετάσω μετὰ τῆς ἐμπροσθέντος προσοχῆς, διατι δὲ ὄχι καὶ εὐλαβείας, τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εὐγενοῦς ἐπικρίσεως προσαγόμενα ἐπιχειρήματα καὶ δὴ :

α.) Ὁ Σεβασμιώτατος φαίνεται, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὸ βάσιμον τῶν ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς τῆς μελετωμένης τότε συγκλήσεως τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπιχειρημάτων. Εἶνε γεγονός ἐν τούτοις, ὅτι ἡ σύγκλησις τῆς Οἰκουμ. Συνόδου ἀνεβλήθη, μολονότι ἡμεῖς πρὸ τῆς περὶ ἀναβολῆς ἀποφάσεως ταύτης γράφοντες, *δὲν ἐτολμῶμεν* νὰ συστήσωμεν τὴν τοιαύτην ἀναβολὴν ὡς γράφομεν ἐν τῷ φυλλαδίῳ. Εἶνε δὲ ἀπορον ἀληθῶς, πῶς ὁ ἅγιος Γόρτυνος μετὰ τὴν περὶ ἀναβολῆς ἀπόφασιν γράφων δὲν εὐρίσκει ὑπ' αὐτῶν πλέον τῶν πραγμάτων δεδικαιωμένους τοὺς ἰσχυρισμούς μας, καὶ πῶς ἡ ὑπὸ τῶν κέντρων τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναγνωρισθεῖσα ὁμοφώνως ἀνάγκη, ὅπως συγκληθῆ *προσύνδος* πρὸς προπαρασκευὴν τοῦ ἔργου τῆς Οἰκουμενικῆς, δὲν κατέστησεν εἰς τὴν Α. Σεβασμιότητα δῆλον, ὅτι ἡ τότε σύγκλησις τῆς Οἰκουμενικῆς ἦτο, καθὼς καὶ ἡμεῖς μετ' ἄλλων διειτηνόμεθα, ἄωρος καὶ κατεσπευσμένη.

β.) Ἄλλὰ καὶ τοῦ ἐπιχειρήματος, ὅπερ προσάγεται ὑπὲρ τῆς δευτερογαμίας τῶν κληρικῶν, ἡ βαθυτέρα ἐξέτασις δὲν ἀποδεικνύει τοῦτο ἰσχυρόν, ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἐφαίνετο. Τὸ ἐπιχείρημα, καθὼς διατυποῦται ἀπὸ τὸν ἅγιον Γόρτυνος, εἶνε τοῦτο: Ὁ Παῦλος κηρύττει, ὅτι «ἐκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει.» Ἡ Παρθενία εἶνε χάρισμα, ὅπερ οὐχὶ πάντες ἔχουσι. Πῶς λοιπὸν ὁ ἔγγαμος ἱερεὺς, ὅστις ἠκολούθησε τὴν ἔγγαμον ζωὴν, διότι ἀκριβῶς δὲν εἶχε τὸ χάρισμα τῆς παρθενίας, πῶς θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ὑπομείνῃ τὴν κάμνον τῆς χηρείας, τῆς ὁποίας ἡ φλόξ ἐνδέχεται καὶ ἀπὸ νεαρᾶς ἀκόμῃ ἡλικίας νὰ τὸν καταλάβῃ; Πῶς θὰ ὑποχρεώσωμεν αὐτὸν νὰ ἀσκήσῃ χάρισμα, ὅπερ παρὰ τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει λάβει, διότι ἐὰν εἶχε λάβει τοῦτο, θὰ ἔμενεν ἤδη ἄγαμος; Ἀπαντῶμεν εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ χριστιανικὸς βίος πρέπει νὰ εἶνε διαρκῆς πρόοδος ἐν τῇ ἀρετῇ διὰ πάντα μὲν χριστιανόν, πρὸ παντὸς ὅμως διὰ πάντα ποιμένα· καὶ ἐὰν ὁ ποιμὴν δὲν ἔχη νὰ ἐπιδείξῃ τοιαύτην πρόοδον, εἶνε ἀνάξιος νὰ εἶνε ποιμὴν. Ἡ τοιαύτη δὲ πρόοδος προφα-

νῶς προϋποθέτει, ὅτι καὶ χαρίσματα, ἅτινα δὲν εἶχε τις εἰς νεωτέραν ἡλικίαν, ταῦτα διὰ τῆς διαρκούς ἐν Χριστῷ προαγωγῆς φυσικῶν εἶνε νὰ ἀποκτήσῃ εἰς μεγαλειτέραν ἡλικίαν. Ἐντεῦθεν νεαροὶ λευίται διὰ τὴν ἱερωσύνην προευνεργιζόμενοι ἐνδέχεται μὲν νὰ στερωθῶνται τοῦ χαρίσματος τῆς παρθενίας, ἐφ' ὅσον ὁμοίως τὰ τῆς ἱερωσύνης ἐπειτα ἀσκοῦσι, φυσικὸν εἶνε τὰ προάγονται ἐν παντὶ χαρίσματι, ἄρα δὲ καὶ ἐν τῷ χαρίσματι τῆς σωφροσύνης. Καὶ ἐὰν λοιπὸν συμβῆ νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ κλήδωνος τῆς χηρείας, δύνανται νὰ ἀνθέξωσιν εἰς αὐτόν, μολονότι ἐξ ἀρχῆς κατέστη ἀδύνατον νὰ μείνωσι παρθένοι. Ἐὰν τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἁγίου Γόρτυνος εἶχεν ἀπόλυτον ἰσχύν, θὰ ἔπρεπε πᾶς εἰς χηρείαν ἐπιπίπτων προσβύτερος, νὰ μὴ δύναται ν' ἀσκή ἀγνότητα. Εἶνε τοῦτο ἀληθές; Τόσον ἢ ἀρχαία ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ πολλὰ σύγχρονά μας παραδείγματα, ὑπάρχουσι δὲ πλεῖστα γνωστὰ καὶ εἰς τὸν ἅγιον Γόρτυνος, τῶν ὁποίων ἀποφεύγω τὴν ἀπαρίθμησιν, πείθουσιν ὅτι πρόσωπα, ἅτινα πρὶν ἢ ἱερωθῶσι, δὲν εἶχον τὸ χάρισμα τῆς παρθενίας, βραδύτερον χηρεύσαντα καὶ ἀποστρεφθέντα τῶν συζύγων τῶν ἀπεδείχθησαν καὶ τῶν παρθένων ἀγνότερα. Ὅτι δὲ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως καὶ ὄχι ἄλλως, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Παῦλος ὁ εἰπὼν δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον εἶναι *μῖας γυναικὸς* ἄνδρα, αὐτὸς εἶπε καὶ τὸ «ἐκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει». Καὶ εἶχε βέβαια ὁ Ἀπόστολος πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ἐννοίας τῶν ὅσων ἔγραφε καὶ ἔλεγεν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται αὐτός, ἐὰν ὄντως εὑρίσκεν ἐνδεδειγμένην, νὰ κάμῃ τὴν ἐπιφύλαξιν καὶ διόρθωσιν, τὴν ὁποίαν πειρώμεθα ἡμεῖς σήμερον νὰ ἐξοικονομήσωμεν.—Τέλος δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι τὸ νὰ παραιτηθῆ τις τῆς ἱερωσύνης, διότι ἢ συνείδησίς του μαρτυρεῖ εἰς αὐτόν, ὅτι δὲν δύναται νὰ βαστάσῃ τὰ βάρος τῆς, ἀποτελεῖ, ὡς γράφομεν καὶ ἐν τῷ φυλλαδίῳ μας ἐκείνῳ, οὐχὶ πρᾶξιν προδοσίας καὶ ἀρνήσεως, ἀλλὰ διάβημα ἐντιμον καὶ κατὰ πάντα ἀξίεπαινον. Διὰ τὸ λοιπὸν νὰ ἐπιζητῶμεν, ὅπως κρατήσωμεν διὰ τῆς βίας καὶ ἐπὶ ἀθετήσει τῶν ἀποστολικῶν ἐντολῶν τὸν λειτουργὸν ἐγγὺς τοῦ θυσιαστηρίου καὶ νὰ μὴ διευκολύνωμεν αὐτόν, ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν ἐντιμον ταύτην ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἀσφαλέςτερον θὰ εὖρη καὶ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὴν σωτηρίαν;

Τοιαῦτα εἰς ἀπάντησιν ἐπὶ τῶν οὐσιωδῶν σημείων, ἅτινα θέτει ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ἢ εὐμενῆς ὁμολογουμένως κρείσσις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γόρτυνος.